

Marion van de Coolwijk

Over en uit

Karakter Uitgevers B.V.

21 augustus 2015

15.45 uur

Hij opende zijn ogen en voelde het zoute water over zijn netvliezen stromen. Het prikte, maar dat was niets vergeleken met de dreunende pijn in zijn hoofd. In flarden kwamen de herinneringen terug. De klap, het wankelen, de val in het water.

Hoe lang lag hij al in het water?

Kort, dat moest wel. Zijn longen zaten nog vol lucht. Intuïtief richtte hij zijn blik omhoog. Het zonlicht doorboorde het golvende water en verblindde hem. Hij knipperde met zijn ogen en schatte de afstand naar het wateroppervlak in. Zeker twee meter en de afstand werd langzaam groter. Hij zonk.

In een reflex strekte hij zijn armen, het zeewater naar beneden duwend als een vogel die zijn vleugels spreidt om op de thermiek van de wind op te stijgen tot grote hoogte. Hij moest omhoog. Terug naar de boot. Waar was de boot?

Het water dat hij verplaatste gleden moeiteloos om zijn lichaam heen naar boven om hem vervolgens verder naar beneden te duwen. Hij realiseerde zich dat zijn bewegingen averechts werkten. Het zeewater leek hem bij elke armslag verder de diepte in te zuigen.

Hij staakte zijn poging en speurde, hangend in het water, het wateroppervlak af. Nergens zag hij de bekende langwerpige schaduw, laat staan een lifeline of boei. Hoe kon dit? Zijn huid rea-

geerde op het steeds kouder wordende water. Het duizelde in zijn hoofd. Helder nadenken was onmogelijk. Het enige wat hij wist was dat hij dit niet lang meer volhield. De lucht in zijn longen wilde eruit om plaats te maken voor nieuwe zuurstof. Waarom zonk hij? En waar was verdomme die boot?

Zijn middenrif reageerde direct op de angst die bezit van hem nam en stuwde pure gal zijn keel in. In een reflex opende hij zijn mond en liet het zeewater de bittere smaak wegspoelen. Een luchtbel ontsnapte uit zijn neus. Nog even en alle lucht zou uit zijn longen verdwenen zijn, om plaats te maken voor het zilte zeewater. Een ongekende kracht maakte zich van hem meester. Dit kon niet waar zijn! Niet zo, niet hier!

Het water was altijd een vriend geweest. Al zolang hij zich kon herinneren had hij zich in het water meer thuis gevoeld dan er buiten. De sonore stilte van het onder water zijn maakte hem rustig. Onder water kon hij nadenken, beslissingen nemen, zich dingen voornemen die ertoe deden. Water was zijn inspiratiebron, zijn muze, waarmee hij tot ongelooflijke creaties kwam. Zijn moeder noemde hem niet voor niets liefkozend 'waterratje'. Het was haar eigen schuld, zei ze telkens als hij weer eens rond sluitingstijd uit het zwembad gehengeld moest worden.

Zijn moeder was vierendertig jaar geleden in een rap tempo van hem bevallen. In bad. Ze had hem minutenlang onder water gehouden, niet wetende wat te doen. Met de navelstreng nog vast had zijn vader hen gevonden. Toen de vroedvrouw hem uiteindelijk uit het water had getild, om zijn longen in werking te zetten, had hij iedereen verstedd doen staan van zijn gebrul. Een onrustige huilbaby was hij geweest, had zijn moeder verteld. Schrikkerig en in zichzelf gekeerd. Alleen in het water werd hij rustig. 'Alsof je een knop omzette,' vertelde ze.

Ze had gelijk. Als kind was hij dagelijks in het plaatselijke zwembad te vinden. Alleen. Met vriendjes buiten spelen was niets voor hem. Zwemmen wilde hij. Onder water de stilte erva-

ren en in je eigen wereld kruipen. Het was zijn manier om af te reageren, tot rust te komen, op te laden. Zodra de buitentemperatuur het toeliet werd het zwembad verruild voor buitenwater. De plas, de rivier, de zee, als het maar diep genoeg was om in te verdwijnen. Alleen zo kon hij het dagelijkse leven boven water aan.

Al heel jong had hij zijn duikbrevet gehaald zodat hij zich langere tijd onder water kon begeven. Water was altijd zijn veilige haven geweest, zijn thuis.

Maar nu niet!

De laatste lucht ontsnapte via zijn neus uit zijn longen en hij voelde zijn lichaam schokken. Naar boven, hij moest naar boven! Verwoed probeerde hij zich toch weer af te zetten tegen het water. Zijn armen en benen maaiden ongecontroleerd heen en weer. Zijn lege longen snakten naar lucht.

Het water werd donkerder van kleur bij elke slag die hij maakte. Dieper en dieper zonk hij. Het zonlicht verdween en de stilte werd stiller. De druk op zijn lichaam vergrootte; het voelde alsof iemand hem in een deken rolde en zijn borstkas indrukte. Ondanks het steeds kouder wordende water brandde er een vuur van verlangen in hem. Dit was waar hij altijd naar verlangd had en waar hij tegelijkertijd zo verschrikkelijk bang voor was.

Een ongekende rust nam bezit van zijn lichaam en geest en hij staakte zijn bewegingen. Er verscheen een glimlach om zijn mondhoeken. Het water had hem jaren geleden ontvangen en nam hem nu weer mee. Het was goed. Hij was thuis...

19 maart 2018

17.30 uur

‘Blijf jij op school mee-eten, of ga je heen en weer naar huis?’ Khalid stond in de deuropening van het klaslokaal en keek op zijn horloge. ‘Mijn eerste gesprek is al om halfzeven, dus ik haal even een pizza op de hoek. Doe je mee?’

Roos keek op van haar werk. Khalid was zo te zien al klaar met zijn voorbereidingen. Ze liet haar muis los en draaide haar stoel. ‘Lijkt me heerlijk, maar ze rekenen thuis op me.’

Het was een aanlokkelijk voorstel. Het was nu halfzes. Haar eerste oudergesprek was om kwart voor zeven. Heen en weer naar huis zou haasten worden, maar ze wist dat Emiel op haar rekende met eten. Ze hadden het gisteravond uitgebreid besproken. Hij zou om zes uur thuis zijn. Adinda zou boodschappen doen en koken, zodat ze alleen maar aan hoefden te schuiven. Daarna kon zij terug naar school en hij naar kantoor. Adinda zou de kleine Tirza naar bed brengen. ‘Quality time,’ noemde Emiel het als ze gezamenlijk aten.

Roos twijfelde. Ze was nog niet klaar met het verslag van Keisha en de ouders van Joshua verwachtten een gedegen antwoord op hun vraag naar eventuele dyslexie. Daarbij wilde ze ook rekening houden met een aantal ouders die de kostbare tien minuten aangrepen om over de thuissituatie te praten. Drie lopende scheidingen en het overlijden van een vader afgelopen maand vroegen om

de juiste aandacht. Ze wilde alle gesprekken goed voorbereiden en zag het eigenlijk niet zitten om nu naar huis te sjezen, om vervolgens haar eten naar binnen te schrokken en weer terug te rijden. Niks geen quality time, het was eerder verloren tijd.

‘Je hebt toch een au pair?’ Khalid keek haar vragend aan. ‘Je mannetje wordt goed verzorgd, lijkt mij.’

Het kwam er wat denigrerend uit, maar Roos liet niets merken. Ze benijdde haar jonge collega van groep zes. Terwijl zij drieëndertig oudergesprekken moest voeren deze week in de avonduren, had hij er maar twintig te doen. Daarbij had zij een gezin, terwijl hij als startende leraar nog het ongebonden studentenleventje leidde en alle tijd van de wereld had. Zijn klas was een stuk kleiner en hij had, hoe was het mogelijk, geen enkele zorgleerling.

Roos draaide al bijna zeven jaar groep drie. Als team hadden ze daar afspraken over gemaakt. Het was belangrijk dat er bij het beginnend lees- en rekenproces een ervaren leerkracht voor de groep stond, zodat er een stevige basis gelegd werd voor succesvol leren in de hogere groepen. Ze vond het heerlijk. Die onbevangenheid en leergierigheid van jonge kinderen, het bleef ieder jaar weer een uitdaging om dat te blijven voeden. Plezier in leren was belangrijk, vond ze.

‘Dus?’ Khalids stem klonk ongeduldig.

Roos schrok op uit haar gedachten. Ze twijfelde.

Khalid haalde zijn schouders op. ‘Oké, eet ze. Tot straks.’

‘Wacht!’ Roos stond op. ‘Neem maar een pizza Margarita voor me mee.’ Ze glimlachte en wees naar haar computerscherm. ‘Je hebt gelijk. Ik ben nog wel even bezig en dan kan ik door.’ De brede grijns van Khalid maakte haar aan het lachen. ‘Ga nou maar, voor ik me bedenk.’

Terwijl Khalid de deur achter zich dichttrok, pakte Roos haar mobiel uit haar tas. Het kon echt niet anders. Emiel belde zo vaak af als er weer eens een bespreking op de zaak uitliep. Hij zou dit zeker begrijpen. Het onrustige gevoel over het feit dat

Emiel en Adinda straks samen aan tafel zaten negeerde ze. Tirza was erbij en zou alle aandacht opeisen, wist ze. In de bijna twee jaar van haar jonge leven had ze dagelijks laten zien dat ze een willetje had. Tirza was een kleine, lieve furie die haar omgeving flink naar haar hand kon zetten. Haar doorzettingsvermogen was onuitputtelijk en stiekem was Roos jaloers op de kracht die Tirza nu al uitstraalde. Ze had erg moeten wennen aan het felle karakter van haar dochter die, als ze haar zin niet kreeg, het direct op een brullen zette. Ondanks al haar onderwijservaring had Roos de grootste moeite haar eigen dochter de baas te blijven. En Tirza was nog maar net peuter. Hoe moest dat straks als ze ging puberen?

Ze wilde er niet aan denken. En met Emiel kon ze hier niet echt over praten. Hij zag het probleem niet. Logisch! Hij was het grootste deel van de tijd weg en kwam ook 's avonds pas laat thuis, als Tirza al op bed lag. Alleen in het weekend en vaak nog alleen op zondag kreeg Tirza de nodige aandacht van haar vader.

Het voorstel van Emiel van de week om voor een tweede kind te gaan had ze daarom direct afgewimpeld. Ze was er echt nog niet aan toe. Zelfs met Adinda in huis waren haar lichaam en leven nog steeds een rollercoaster. Haar keuze vorig jaar om fulltime te blijven werken was bij nader inzien te hoog gegrepen, wist ze. Ze was minder flexibel en raakte vrij snel van slag als er te veel tegelijk op haar afkwam.

Haar leerlingen, collega's, Tirza, Emiel, het huishouden en niet te vergeten haar ouders, die de laatste tijd wat aan het kwakkelen waren, vroegen zoveel aandacht en vaak ook tegelijkertijd, dat ze niet meer aan zichzelf toekwam. Perfectionistisch als ze was, wilde ze alle ballen hooghouden en was ze na een paar maanden al compleet opgebrand. De eerste dag van de kerstvakantie was ze doodziek in bed gekropen.

Emiel had, terecht, direct maatregelen genomen. 'Dit gaat zo niet langer,' had hij gezegd. Hoe hij het geregeld had, wist ze niet,

maar op 2 januari was Adinda gekomen. Een au pair uit Indonesië die direct het heft in handen nam.

‘Via een officieel au-pairbureau,’ had Emiel met een grijns geantwoord op haar vraag waar het meisje vandaan kwam. Hij had haar verzekerd dat het allemaal in orde was en liet haar het contract van het au-pairbureau zien waarin alles werd bevestigd. ‘Het kost wat, maar dan heb je ook een goede,’ had hij gezegd. ‘Wij... jij hebt dit nodig.’

Roos vertrouwde op Emiels zakelijke talent. Ze moest toegeven dat Adinda een schot in de roos was. Sinds haar komst liep alles in huis op rolletjes. Emiel had duidelijke afspraken gemaakt met het bureau over Adinda’s taken en die richtten zich vooral op de verzorging van Tirza. Maar al snel bleek dat Adinda met plezier ook huishoudelijke zaken oppakte, zoals boodschappen doen, de was en stofzuigen. Ze had een dienstbaar karakter, niets was haar te veel.

Roos had erg opgezien tegen een vreemde in huis, maar het was haar honderd procent meegevallen. Adinda had haar eigen kamer op zolder waar ze zich ’s avonds terugtrok en ook overdag stelde ze zich bescheiden op. Roos bewonderde haar rust en kalmte en wist dat ze zich geen betere au pair had kunnen wensen.

Adinda was slim, bescheiden en sprak goed Nederlands, haar accent was zelfs grappig te noemen. Daarbij was ze bijzonder mooi, vond Roos. Ze was jaloers op Adinda’s lange gitzwarte haar dat glansde alsof het van puur onyx was. Het meisje had een open blik, ze was spontaan en vrolijk. Toch merkte Roos dat er achter die extraverte façade ook een bepaalde geslotenheid school die volgens Emiel bij de Indonesische cultuur hoorde.

Roos had Adinda vaak gevraagd naar haar ouders, haar jeugd en haar geboorteland. Puur uit nieuwsgierigheid; ze was zelf nog nooit in Indonesië geweest en dacht het meisje zo op haar gemak te stellen. Maar het tegendeel was waar. Adinda ontweek alle persoonlijke vragen met algemene antwoorden.

Roos had al snel door dat Adinda niet graag met haar praatte over haar privéleven en ergens vond ze dat jammer. Juist zo'n meisje, dat ver van huis bij vreemde mensen in huis aan het werk was, had toch behoefte aan wat warmte en persoonlijke aandacht? Roos kon zich er niets bij voorstellen. Als Tirza later ooit zoiets zou willen, zou ze willen weten waar ze verbleef en bij wie. Welke ouders lieten hun dochter naar het andere eind van de wereld reizen om in huis te werken bij wildvreemden? Lazen ze daar geen kranten? Hoeveel meisjes uit armere landen werd een luxe-levens voorgespiegeld als au pair en belandden zo in de prostitutie?

Roos leunde achterover en wachtte tot Emiel zou opnemen. Zo niet, dan zou ze naar huis bellen en Adinda op de hoogte stellen van haar afwezigheid. Ze trommelde met haar vingers op het bureau en zag in gedachten voor zich hoe Adinda in de keuken bezig was, terwijl Tirza om haar heen scharrelde of wellicht voor de televisie zat.

Ze had geprobeerd een band op te bouwen met Adinda. Dat dat de afgelopen weken nog niet echt gelukt was, voelde wat ongemakkelijk. Natuurlijk was ze blij met het werk van Adinda, ze deed het prima. Het huishouden, koken, Tirza. Maar het bleef knagen dat ze niets te weten kwam over haarzelf. Hoe en waar ze was opgegroeid, welke school ze had gedaan, of haar ouders nog leefden... dat soort dingen. Op de een of andere manier had Roos daar behoefte aan, als een laatste puzzelstukje dat ontbrak.

Emiel zag het probleem niet, zoals hij nooit ergens problemen zag. 'Adinda moet gewoon een beetje wennen,' had hij gezegd. 'En in die cultuur praat je niet met vreemden over je familie.'

Ze had het aangehoord, en wilde het ook echt geloven. Emiel reisde de hele wereld over en was vaak in Azië geweest. Hij kon het weten, maar diep vanbinnen bleef de onrust knagen. Adinda was tenslotte wel de dagelijkse verzorgster van Tirza en woonde bij hen in huis. In zekere zin was ze onderdeel van hun gezin. Maar misschien had Emiel gelijk. Moest ze Adinda wat meer tijd

geven en vertrouwen opbouwen. Ze deed haar werk goed en het allerbelangrijkste: Tirza was gek op haar. En peuters voelen zoiets feilloos aan, wist ze.

‘Hoi lief.’ De stem van Emiel kwam toch nog eerder dan ze had verwacht. ‘Al onderweg?’

‘Nee.’ Roos haalde diep adem. Resoluut antwoorden was het beste. Emiel had een hekel aan zachte boodschappen met veel motiverend gedraai, zoals hij dat noemde. ‘Ik blijf op school,’ zei ze gedecideerd. Ze wachtte even, maar er kwam geen reactie. ‘Echt, Emiel, ik red het anders niet. Ik moet nog een paar gesprekken voorbereiden en...’

‘Is goed, lieverd. Begrijp ik.’ Emiels stem klonk begripvol.

‘O, oké.’ Wat verbaasd om zijn snelle acceptatie, wist ze niets anders te zeggen.

‘Eet je wel wat?’

‘Ja, ja. Er wordt een pizza voor me gehaald.’

‘Oké, wordt het erg laat?’

‘Om halftien heb ik mijn laatste gesprek, dus ik denk dat ik rond tien uur...’

‘Nou, succes dan maar,’ onderbrak Emiel haar. ‘Het is niet anders. Kus!’

Terwijl ze haar mond nog open had, werd de verbinding verbroken. ‘... klaar ben,’ maakte ze haar zin fluisterend af.

Met opgetrokken wenkbrauwen staarde ze naar de rode stip op het scherm. Dit ging wel heel makkelijk. Zo kende ze Emiel niet. Dat ze niet thuis kwam eten, terwijl ze dit hadden afgesproken, was altijd een no-go-area geweest voor Emiel. ‘Beloofd is beloofd,’ was zijn lijfspreuk en daar werd zo min mogelijk van afgeweken. Zelfs kleine Tirza werd gehouden aan beloftes die hij meestal zelf voor haar maakte. ‘We hebben afgesproken dat je je bord leeg eet... dat je lief gaat slapen... dat je je speelgoed opruimt... dat nee ook echt nee is... dat je je mond houdt als papa en mama met elkaar praten.’ Ze kon zijn woorden dromen. En o

wee als Tirza zich niet aan de afspraken hield. Zijn strakke opvoeding had haar menig keer doen steigeren, maar zelfs dat moest dan wachten totdat Tirza in bed lag, vond hij. 'Kinderen hoeven geen weet te hebben van kibbelende ouders.' Onnodige emoties noemde hij dat.

Volgens Emiel brachten emoties een mens niet verder in het leven. Alles werd door hem zo veel mogelijk rationeel benaderd, want dat gaf houvast. Roos zuchtte. Die praktische en rationele houding van hem zou nooit wennen. Ze waren echt elkaars tegenpolen. Zij, de hittepetit die alles er direct uitflapte, gevoelens niet opkropte en van onverwachte dingen hield. Hij, de verstandige die alles nuchter en verstandelijk beredeneerde en in alle situaties 'in control' bleef.

Emiel genoot zichtbaar van haar malle gekkigheid, zoals hij het noemde. En zij bewonderde zijn praktische nuchterheid. In de begintijd van hun huwelijk, tweeënhalf jaar geleden, had ze het zelfs fijn gevonden dat ze zo op hem kon leunen. Hij had geen moment getwijfeld en ondanks zijn eigen verdriet zette hij haar en zijn leven weer op de rit en waren ze dichterbij elkaar toe gegroeid. Dat ze in verwachting was van nieuw leven was schrikken, maar voor hen beiden een teken dat het goed was. Emiel en zij hoorden nu bij elkaar. Tirza was daar het levende bewijs van en ze had zichzelf en de baby in haar buik volledig toevertrouwd aan Emiel.

Maar nu, drie jaar later, merkte ze dat Emiels nuchterheid, waar ze in het begin zoveel houvast aan had gehad, steeds meer irritatie bij haar opwekte. Er was weinig ruimte meer bij hem voor emoties, ook niet voor die van haar. Natuurlijk waren er lieve woorden, een omarming of een luisterend oor, maar Roos kwam nooit echt voorbij die muur die hij diep vanbinnen had opgetrokken. Emiel had het verleden duidelijk afgesloten en stortte zich volledig op zijn werk. 'We moeten door,' was het schokkende antwoord toen ze hem confronteerde met zijn koele

houding. 'Ik wil het er niet meer over hebben. Het is klaar, over en uit!'

Ze begreep het wel. Ook hij had alles moeten verwerken en dat deed hij op zijn manier, door bijna rigide vast te houden aan orde, structuur en ratio. Ze wist dat het zelfbescherming was, een houvast om niet te hoeven voelen, en misschien had hij gelijk. Was het wegstoppen van al je emoties de oplossing, maar ze kon het niet.

Ze wilde juist herinnerd worden aan de tijd dat ze nog met zijn drieën waren. Gijs, Emiel en zij. Vrienden door dik en dun. Ze wilde terugdenken aan al die mooie momenten die ze samen hadden beleefd. Het gaf haar kracht en maakte haar rustig. Ze gunde Emiel hetzelfde fijne gevoel, maar al haar pogingen hem in die liefdevolle herinneringen aan Gijs te betrekken, mislukten en maakten dat hij zich meer en meer afsloot voor welk gevoel dan ook. Zelfs de foto's uit die periode werden verbannen naar zolder.

Emiel was nog wel lid van de duikclub waarin hij en Gijs actief waren, maar hij was nooit meer het water in gegaan na die vreselijke gebeurtenis tweeënhalf jaar geleden. Ook Emiels ongedwongenheid was meer en meer verdwenen. Haar malle gekkigheid was in zijn ogen nu vooral labiel gedrag. Zijn nuchterheid die haar toen overeind hield, maakte haar nu langzaam kapot. Ze nam het Emiel kwalijk dat hij nooit hulp had willen zoeken, ondanks haar herhaaldelijke verzoek iets met zijn verdriet te doen. Hij vond dat niet nodig, zei hij. 'Praten om het praten' noemde hij het als ze weer eens voorzichtig vroeg of hij niet toch met een psycholoog wilde gaan praten. 'Doe het voor mij,' had ze gezegd. 'We raken elkaar anders kwijt. Het voelt zo kil tussen ons.' Maar Emiel piekerde er niet over en liet haar duidelijk merken dat ze niet moest zeuren.

Het deed haar pijn om te zien hoe ze zichzelf inhield om de lieve vrede in huis te bewaren. Zo wilde ze niet zijn, zo wilde ze niet dat haar dochter opgroeide. Ze nam het zichzelf kwalijk dat

ze het had laten gebeuren. Had ze door moeten zetten? Hem moeten dwingen zich te uiten? Ze wist het niet. Wat ze wel wist was dat ze het had opgegeven om Emiel te betrekken in haar eigen gedachten en gevoelens. Emiel was veel sterker dan zij. Ze had het nooit gewonnen. Ze moest accepteren dat dit het was en loslaten.

Roos legde haar mobiel op het bureau en probeerde zich te concentreren op haar scherm. Ze miste Gijs nog steeds. Het moment dat ze hoorde dat hij verdrongen was stond in haar ziel gebrand. Ze wist nog precies waar ze toen was, wat ze deed, wat ze droeg. Het ongeloof had haar verlamd. Letterlijk. Alsof ook haar leven op dat moment eindigde. Iedereen was in shock. Dagenlang had ze zich in haar kamer opgesloten, huilend, schreeuwend, niet wetend wat te doen. Haar ouders probeerden haar wel te troosten, maar ze liet niemand toe. Niemand. Alleen Emiel mocht binnenkomen. Hij begreep wat ze voelde. Ook hij was zijn beste vriend verloren. Ze hadden elkaar getroost.

Roos staaarde naar de tabel met cijfers, maar er kwam niets bij haar binnen. Dit had geen zin. Ze leunde achterover en dacht terug aan het zojuist gevoerde gesprek met Emiel. Hoezo: *begrijp ik?* Zijn woorden dreunden na in haar hoofd. *Het is niet anders. Kus!*

Dit was zó niet Emiel!

Roos sloot haar ogen en probeerde het gesprek woord voor woord terug te halen. Emiel had in zijn auto gezeten, het geluid van de motor was duidelijk hoorbaar geweest. Hij was onderweg naar huis. Had hij dat gezegd? Ze kon het zich niet herinneren. Dat hij niet geprobeerd had haar toch naar huis te laten komen, verbaasde haar. Het enige wat hij wilde weten was hoe laat zij thuis zou zijn. Waarom? Adinda was er toch?

Het is niet anders. Kus! Het had geklonken alsof Emiel er blij mee was dat ze niet kwam. Ze zette zich af en liet haar bureaustoel in de rondte draaien, alsof ze zo haar gedachten opnieuw kon ordenen.

‘Pizza!’ Khalid kwam het lokaal in en zette twee dozen op een van de tafels bij de deur. ‘Ik krijg acht euro van je.’

Roos glimlachte en greep zich vast aan haar bureau, zodat de stoel abrupt stopte met draaien. ‘Eerst eten.’ Ze stond op en liep naar Khalid. ‘Zijn de anderen in de lerarenkamer?’

‘Nee, iedereen is naar huis. Alleen wij zijn er, dus we kunnen wel hier eten als je dat wilt.’ Khalid keek naar het computerscherm. ‘Als ik kan helpen?’

Roos schudde haar hoofd. ‘Nee, het komt goed.’ Ze forceerde een glimlach. ‘Je weet, ik ben een perfectionist, dus wil ik alle gegevens paraat hebben, mochten ouders...’

‘Moeilijk gaan doen,’ vulde Khalid haar aan. Hij opende de bovenste doos. ‘Kwestie van doceren. Daar komt ook het woord docent vast vandaan.’

‘Nu even geen lesjes, Khalid.’ Roos schoof een stoel naar achteren en ging aan de kleine tafel zitten. ‘Kom maar op met die pizza, ik heb een reuzehonger.’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

MARION VAN DE COOLWIJK

Mangelvrouw

'*Mangelvrouw* boeit van de intrigerende proloog tot de ijzersterke plot. Nederland heeft er een thrillerschrijfster bij!

– Loes den Hollander

'*Mangelvrouw* is een thriller met een kleine knipoog naar *Gooische Vrouwen* [...] een heerlijke, intrigerende thriller van Nederlandse bodem, en ik hoop dat de auteur het niet alleen bij deze thriller voor volwassenen laat.' – Vrouwenthillers.nl

ISBN 978 90 452 1017 9 | ISBN e-book 978 90 452 1027 8

Mannenjacht

'Suspense van de bovenste plank.' – ELLE

'De verteltrant van Van de Coolwijk is aantrekkelijk en de spanning weet ze op een juiste manier in te zetten en te verdelen. Gevoelens van angst, ongeloof, boosheid en verdriet worden scherp beschreven.' – Vrouwenthillers.nl

'Marion houdt je in haar macht, haar unieke schrijfstijl houdt je lang in spanning en laat je genieten van de eerste tot laatste bladzijde. *Mannenjacht* is een mustread, het neemt je mee in een rollercoaster van emotie. Het verhaal steekt goed in elkaar, leest heerlijk weg en bezit de benodigde portie spanning en mysterie. *Mannenjacht* zet je thrillerbrein op scherp.' – Mustreads or Not

ISBN 978 90 452 1283 8 | ISBN e-book 978 90 452 1393 4